

Nasta Vasikka

KESÄ YSTÄVIEN KANSSA

Mare Ronsi

Nasta Vasikka

KESÄ YSTÄVIEN KANSSA

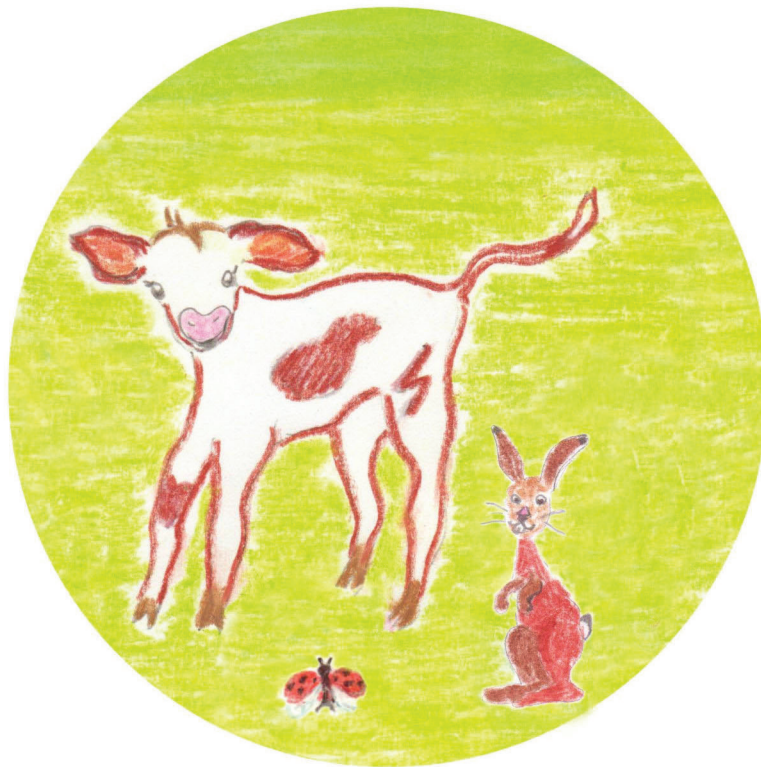

Mare Romsi

Nasta Vasikka

KESÄ YSTÄVIEN KANSSA

Kuvittanut

Anna-Maija Laitinen

Mare kiittää; Severi, Tanja, Mimma, Annu ja Jukka, Siiri ja Lenni, Gunilla ja Harri, Juha, Erkin ja Gulnar, Kitty ja Azhar, Mikko P. ja Stephan W., Kati Susiaho ja Niklas, Päivi, Essi ja Amina, Hanna ja Katja, Timo ja Ibe, Anni ja Katrin, Raisa ja Madde, Hanna S., Vuokko ja Markku, Moso ja kumppanit, Emppu, Outi ja Mari, Roopen taxi. Äiti & Isä.

© 2014 Mare Romsä.

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-330-319-5

SISÄLLYS

Vasikka.....	6
Nasta ja Joonas-karhu.....	8
Nastan ruskeat housut.....	11
Nasta tapaa Hirven.....	14
Nasta tapaa tutkimusmatkailijan, Nanny Nordströmin.....	17
Nastan huono päivä.....	22
Rouva Lätty arvostelee.....	24
Aamu-Irmeli ja Nasta.....	26
Nastan yöllinen reissu.....	28
Marjapiirakka.....	31

VASIKKA

Nasta Vasikka keväällä kerran
kuuli Sonnilta tämän verran:

”Jos nuuhkit keväistä säätä,
et tunnetilaasi itse päätä.”

Uteltias kun oli, Nasta heti päätti kokeilla
-kevättä nuuhkaista -

turpansa navetasta pihalle työntää ja heti myöntää:

”Niin ummehtunutta on navetan ilma -
en enää tänne jää, kaipaen avartavaan elämään.”

Nasta Vasikka vastaa kutsuun tuulen,
niin minä ainakin luulen.

Näet Osuuskaupalta Teboilille vei Nastan tie.

Vaatekaupan kulmalta vasemmalle, siellä jo kukkuivat Liukkosen käet.

Nasta käveli kohti R-kioskin kulmaa ja huusi mennessään lujaa:

”Tulkaa kaikki – en mitään pelkää, haluan kaikille voimani ja riemuni näyttää.”

Sen kuuli tuolissaan Virtasen mummo,

ja heti alkoi skypetys – ei vaivannut mummoa vanhojen väsymys.

”Nyt Sonnin poika taas kylillä luuhaa”, huokaili mummo, ”onkohan kevät, mikä lie, kun päänsä sekaisin sai, auttoi siinä Sonnin geenitkin kai.”

Heti vastasi siihen Topi-serkku: ”Ei se koulussakaan ollut tolkkua!”

Hän näet kaiken ties, koska oli koulun rehtori ja mies.

Mut Nastapa jatkoi keväistä matkaa ja aikoi seuraavaan kylään jatkaa.

Yhtäkkiä tuntui vatsassa polte – kaurat – niin mä luulen,

kun lounaskellon kalkattavan kuulen.

Nasta käännähti äkkiä, kun navetassa aukaistiin kauraista säkkiä.

Kipinkapin juoksi Nasta Karjakon luo ohi pihan, ohi Sonnin ja Sian.

Sonni vilkaisi Sikaa kerran, ja hymynkare ulottui yli pihan.

”Muistatkos silloin, vuonna yks ja kaks, taisit itse panna paremmaks?” Sika sanoi.

”...no no – ehkäpä en”, Sonni anoi ja hymyili itsekseen - , ”kuka muka niin sanoi?”

NASTA JA JOONAS-KARHU

Karhu Joonas oli kookas. Talvipesä alkoi olla sille ahdas. Se kääntyili etsien parempaa makuualustaa ja mietti, miten voisi seuraavan pesän ensi talvena kalustaa. Unta ei riittänyt pitempiin nokosiin, vaikka sen jakoi syksy-, talvi- ja kevätosiin. Äreänä nosti Joonas unista päätään ja aikoi kaikki surraavat kevätporriaiset pesästä häätää. Se rapsutti korvaa ja sanoi: ”Nyt kirput pois kuin talvi jo ois – häipykää minua ärsyttämästä - en yhtään tykkää tästä.” Näin ärjyi Joonas, tuo karhu niin kookas.

Pesän lähellä kierteli Nasta, joka juuri äsken lähti karsinasta. Se ihmetteli, eikö Joonas meinaa herätä ollenkaan tänä keväänä. Olikohan sillä liikaa hunajaa eväänä, huolehti Nasta. Pian pomppasi Joonas ylös pesästä ilahtuen hiirenkorvalla olevasta kesästä. ”Heräsit sentään, nukuikit pitkään, huolestuin ihan, et oletko unohtanut herätä, ei nukkuessa voi kiloja taas kerätä”, huudahti Nasta. Se tiesi, että Joonaksen kesätyö oli se, että se marjoja syö ja kaikki painoennätykset lyö. ”Huomenta - varmaan ystäväni Nasta, otaksun? Pitihän se arvata, että alat jo minua kaivata”, ilahtui Joonas-Karhu ja rapsutti mahaansa. ”Kylläpäs täällä on keväistä ja eiköhän repäistä ja heitetään talviturkki pois – ei mikään mukavampaa ois”, ehdotti Karhu ja juoksi jo lammen suuntaan. Nasta kipitti perässä miettien oliko uintitaito tallella vai oliko se unohtunut talvella. ”Talviturkki pois, mikä raikkaimman tuntuista ois”, huusi Joonas ja polskahti lampeen muodostaen kookkaat aallot tyyneen veteen.

”Kotvasen uin ja sitten ensimmäisen aterian hotkaisen ja pesästäni pölyt ulos potkaisen”, riimitteli Joonas, joka talvilaihduksesta huolimatta oli aika kookas.

”Taidan odotella rannalla ja pitää sorkkani tällä sannalla”, huikkasi Nasta Karhun perään.

”Et kai ole tuollainen mamis, tule vaan, sinusta uimaseuraa saan”, houkutteli Joonas ystäväänsä.

”Pahvi herää ja rohkeutesi kerää”, huusi Joonas uiden selkää samalla mahaansa rapsutellen.

”No, jos yritän lorun avulla – yks kaks kolme, istu isän polveen, äiti sanoi älä istu, isä sanoi istu vaan”, lorutteli Nasta ja pyllähti häntänsä päälle rantaveteen.

”Tämähän on nastaa, häntänsä veteen kastaa”, jatkoi Nasta ja räpiköi ympäriinsä kastellen turkkinsa kokonaan. ”En ole unohtanut uintitaitoa. Se, jos mikä on aitoa!” huudahteli Nasta ja ui jo kohti Joonasta. ”Aah, tämä on ihanaa.”

”Olen kevytpeppuinen silli ja uin kuin villi”, huusi Joonas ja pärskytteli vettä ympäriinsä.

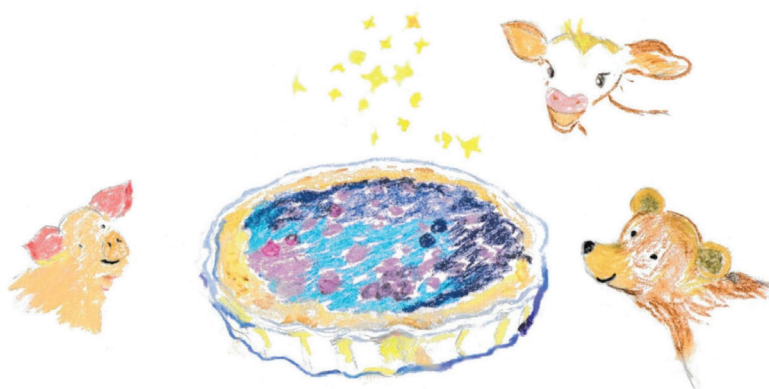
”Olen vasikka Nasta, joka juuri äsken pääsi karsinasta”, jatkoi Nasta ja huomasi rannalla seisovan Sian. ”Tule mukaan. Sinäkin tarvitset virkistystä. Pidetään rantapallobileet ja laitetaan etutukkaan hileet”, huusi Nasta Sialle.

”Tai kellutaan kuviona, hiuksissa hileet, niin kuin tytöt uimahallin altaassa. Taitouidaan tähti, joka taivaalle sinkoaa ja aurinko ja kuu, no mikäs muu”, riimitteli Joonas niin kookas.

Sika katseli hetken ystäväysten leikkiä eikä halunnut itsekään esittää pelokasta heikkiä. Se pian kirkuen ryntäsi veteen hyytävään, ja kohta jo alkoi kuviokellunta sytyttämään. Ensin sukellettiin takaperin ja lammen pintaan noustiin vähin erin.

Sitten puhallettiin kuplia, veneen potkuria matkittiin ja vaarallisen hain tapaan kaveria takaa ajettiin.

”Olen uimamaisteri, en mikään raskas kanisteri”, huusi Joonas, joka todella nautti kevyestä olomuodostaan vedessä. ”Minua vesi kannattelee, eikä hassumpaa tee vartalolle - olenhan kookas nalle”, hihkui Joonas.

”Kohta tarvitsen hunajakakkua kaksi, jos ei sitten Karjakko pane paremmaksi.”

Karjakko osaa kaurapuuroa keittää ja sen vasikoille heittää. Se ei ehkä ole Joonaksen herkkua, mutta Sika voi sitä mielellään syödä ja kaikki tähdet Michelinin lyödä.

Nyt nälkä kurnii uimamaisterin vatsassa. ”Voimme kysyä naapurin Siljaa, jos hänellä on pakastimessa metsän viljaa. Sinisestä mustikasta voi Silja piirakan taikoa. Sen syötyään voi Joonas tyytyväisenä vatsansa viereen kellahtaa ja katsella pesästään kuuta ja mumista Hmmmm...”, suunnitteli Nasta. ”Tehdään niin”, ilahtui Joonas, ”kun on uitu ja kaikki mielenkiintoiset juorut puitu, mennään jututtamaan Siljaa. Hiivitään ihan hiljaa ja yllätetään tyttö, joka aina tietsikallaan tutkimusta kirjoittaa. Sanotaan, että tässä on nälkäinen ystäväjoukko, joka tarvitsee murkinaa ja vatsantäytettä tukevaa.” Nyt ei tarvitse tilata pizzataxia, kun odotellaan piirakkafaxia, joka kertoo piirakan ainekset. Sen sokerileipuri Marsipaani lähettää – ei enempää eikä vähempää.

Tässä on sinulle marjapiirakan ohje. Valmista se huolella ja syö illan puolella. Hyviä herkutteluhetkiä. Toivottaa NASTA ja JOONAS, niin kookas.

Katso kirjan takaosa s. 33

Mare Romsin riimisatukirjassa *Nasta Vasikka, Kesä ystävien kanssa* seikkailee vasikka, jota karsinan aitaukset eivät pitele. Näitä riimisatuja lukiessa pienemmillä ja isommillakin lukijoilla on hauskaa. Utelias Vasikka valloittaa kaikenikäiset.

Nasta Vasikka asuu Liukkosen tilalla ja sieltä käsin ihmettelee maailman menoa. Saduissa Nasta heittää pois talviturkin ystävänsä rohkaisemana, kiinnostuu muodista ja kuuntelee yömyöhään tutkimusmatkailijan kertomuksia seikkailuistaan. Joskus voi olla huonokin päivä. Kuitenkin ystävyys syvin. Pihalla ruokitaan kanoja jyvän. Iloitse kesästä Nastan kanssa navetasta pihalle ja vähän suurempaakin maailmaan. Värikkäissä pastellitöissä voi myös eläytyä Nastaan, ystäviin, heidän luonteisiinsa ja pohjoisen luontoon.

